

Spoznávame Bibliu

Jozua 2:9-4:9

Vyzvedači v Jerichu – pokračovanie

V predchádzajúcej relácii sme sa dostali k príbehu o dvoch vyzvedačoch, ktorých Jozua vyslal do Jericha. Ubytovali sa u ženy menom Ráchab. Bola to prostitútka. Kráľ Jericha sa však o nich dozvedel a požiadal Ráchab, aby mu ich vydala. Ráchab priznala, že ich ubytovala, ale povedala, že nevedela o tom, čo sú zač a že už mesto opustili. V skutočnosti ich však vyviedla na strechu a skryla pod ľan, ktorý tam bol rozložený. Zároveň ich zaskočila tým, čo im povedala. Mala celkom dobré informácie o izraelskom národe.

„Viem, že Hospodin vám dal túto krajinu. Zachvátil nás strach pred vami a všetci obyvatelia krajiny stratili pred vami odvahu. Počuli sme totiž, ako Hospodin pred vami vysušil vody Trstinového mora, keď ste vychádzali z Egypta. Počuli sme aj to, čo ste urobili dvom amorejským kráľom za Jordánom, Sichónovi a Ógovi, na ktorých ste vykonali kliatbu“ (Joz 2:9-10).

Všimli ste si, čo im povedala? „Počuli sme totiž, ako Hospodin pred vami vysušil vody Trstinového mora.“ Ako dávno to bolo? Stalo sa to o štyridsať rokov skôr, ako sa dostali k rieke Jordán! Počas tých štyridsiatich rokov Boh dával Kanaánčanom príležitosť na to, aby sa k Nemu obrátili. Odkiaľ to vieme? Boh totiž Abrahámovi povedal, že jeho potomkovia budú prišelcami v cudzej krajine štyristo rokov a potom vo štvrtom pokolení sa znovu vrátia, lebo „... doteraz nie sú dovŕšené viny Amorejčanov“ (Gen 15:16). Bolo to presne 420 rokov. Boh dal Kanaánčanom 420 rokov na to, aby sa rozhodli, či sa k Nemu obrátia.

Kritici vyhlasujú, že Boh Starej zmluvy bol veľký tyran a že bol krutý a barbarský. Ak dal Kanaánčanom 420 rokov na to, aby sa kajali, bola to podľa mňa dosť dlhá doba. Ale Boh ešte predĺžil túto dobu o ďalších štyridsať rokov a postaral sa o to, aby sa dozvedeli, ako svoj ľud vyslobodil z Egypta. Boh nezničil národ bez toho, aby mu nedal

o sebe vedieť. Dal im dosť príležitostí na to, aby sa k Nemu obrátili. Ak si jedným z tých kritikov, tak sa ťa chcem spýtať – o koľko viac času im mal Boh dať?

V Novej zmluve sa Boh nezmenil. Vyjadril sa veľmi jasne, že tí, čo odmietnu Ježiša Krista, pôjdu do pekla. Šokuje ťa to, že počuješ niečo také v tejto „civilizovanej“ spoločnosti, ktorá neberie existenciu pekla vážne? Som si istý, že keď nadíde čas na Boží súd, niektorí jemnocitní ľudia povedia: „Mal im dať viac času.“ Viac času? Milý poslucháč, už prešlo 2000 rokov. Boh je trpezlivý; je zhovievavý; je milosrdný. O koľko viac času by nám mal dať? Svetu dáva dostatok príležitostí na to, aby sa k Nemu obrátil.

Neviestka Ráchab povedala: „Počuli sme.“ A všimnime si, aký to malo ohlas.

„Keď sme to počuli, ochablo nám srdce a stratili sme odvahu pred vami, lebo Hospodin, váš Boh, je Bohom hore na nebesiach i dolu na zemi“ (Joz 2:11).

Nielenže o tom počuli, ale takisto vedeli, že je to pravda. Napriek tomu sa k Bohu neobrátili.

Mnoho ľudí vie, že Ježiš Kristus zomrel, bol pochovaný a vstal z mŕtvych, no aj tak nie sú spasení. Čo ťa spasí? Len viera v Neho ako svojho osobného Spasiteľa. Ide o osobný vzťah s Ním.

To nie je všetko, čo Ráchab povedala.

„Teraz mi však prisahajte na Hospodina, že tak, ako som vám milosrdenstvo preukázala ja, tak aj vy preukázete milosrdenstvo domu môjho otca a dáte mi spoľahlivé znamenie, že pri živote zachováte môjho otca, moju matku, mojich bratov aj moje sestry a všetko, čo im patrí, a zachránite nás pred smrťou.“ Muži jej potom povedali: „Vlastným životom ručíme za vás, ak nezradíte našu záležitosť. Keď nám Hospodin dá túto krajinu, preukážeme ti milosrdenstvo a vernosť““ (Joz 2:12-14).

Nielenže uverila, ale aj koná podľa svojej viery. Toto je dôvod, prečo bola ochotná riskovať svoj život, keď zachránila týchto vyzvedačov. Počula, uverila a potom konala podľa svojej viery.

Toto je spasenie, milý poslucháč. Keď počuješ evanjelium, tú dobrú správu o tom, čo Kristus pre teba vykonal, musíš nielen uveriť historickému faktu, ale aj uveriť v Krista.

Táto žena teda uverila, že Boh im dá tú krajinu. Obrátila sa k živému a pravému Bohu. „Pre vieru neviestka Ráchab nezahynula s neveriacimi, lebo v pokoji prijala vyzvedačov“ (Heb 11:31).

Vyzvedači jej sľúbili, že ušetria jej rodinu, keď zaútočia na Jericho.

„Potom ich spustila po povraze cez oblok, lebo dom mala na hradbách. Bývala totiž na hradbách. Povedala im: „Chodte do hôr, aby vás prenasledovatelia nestretli, a skrývajte sa tam tri dni, kým sa oni nevrátia. Potom chodte svojou cestou.“ Muži jej povedali: „Budeme oslobodení od tejto prísahy, ktorou si nás zaviazala, ak pri našom vstupe do krajiny nepriviažeš tento motúz z červených nití na okno, cez ktoré si nás spustila, a nevezmeš k sebe svojho otca, matku, bratov a celú rodinu“ (Joz 2:15-18).

Ak by sa kráľ Jericha obrátil k Bohu, zachránil by sa. Vlastne celé mesto by bolo ušetrené, keby sa obrátilo k Bohu.

Pozrime sa teraz na záverečné verše tejto kapitoly.

„Potom obaja muži zišli z hôr, prišli k Jozuovi, synovi Núna, a vyrozprávali mu všetko, čo sa im prihodilo. Jozuovi povedali: „Hospodin nám dal celú krajinu do rúk a všetci jej obyvatelia stratili odvahu pred nami“ (Joz 2:23-24).

Ako vidíme, správa týchto dvoch vyzvedačov je úplne odlišná od tej, ktorú priniesli vyzvedači pred štyridsiatimi rokmi. Otázka už nie je, či do krajiny vojdú alebo nevojdú. *Vojdú*. Od Ráchab vedeli, že všetci obyvatelia tej krajiny stratili pred nimi odvahu.

3. KAPITOLA

Prekročenie rieky Jordán

Prechod cez Jordán bol hlavným medzníkom, pokiaľ išlo o vieru Izraelitov. Pred takmer štyridsiatimi rokmi čelili podobnej situácii, no zlyhali. Prechod cez Červené more do Sinajskej púšte si vyžadovalo istú mieru viery, ale vtrhnutie do Kanaánu cez Jordán si vyžadovalo oveľa viac viery, pretože potom už nebolo kam uniknúť. Keď sa už raz ocitli v krajine, museli čeliť nepriateľskej armáde, bojovým vozom a opevneným mestám. Celý národ sa podujal urobiť tento krok v úplnej oddanosti voči Bohu.

„Jozua vstal skoro ráno a s celým Izraelom sa pohol zo Šittímu. Prišli k Jordánu a prenocovali tam, prv než sa prebrodili. Po troch dňoch prešli hodnostári cez tábor a prikázali ľudu: „Len čo uvidíte archu zmluvy Hospodina, vášho Boha, i léviovských kňazov, ktorí ju ponesú, pohnite sa zo svojho miesta a nasledujte ju. Nech je však medzi vami a ňou vzdialenosť asi dvetisíc lakt'ov. Nesmiete sa k nej priblížiť, aby ste vedeli, ktorou cestou máte ísť, lebo ešte nikdy predtým ste nešli tou cestou“ (Joz 3:1-4).

Boh prikázal Jozuovi a ostatným Izraelitom prejsť cez rieku Jordán. Prechod cez Jordán bol dosť iný od prechodu cez Červené more. Keď išli cez Červené more, Mojžiš pristúpil k vode, zdvihol svoju palicu, vystrel ruku nad more a rozdelil ho. Po celú noc Boh zaháňal more prudkým vetrom a vysušil ho. Prechod cez Jordán bol v skutočnosti väčší zázrak, pretože bol čas povodne, a voda, ktorá tiekla do Mŕtveho mora, sa postavila ako hrádza. Okrem toho ešte niečo bolo nové. Archa išla pred nimi asi vo vzdialenosti jedného kilometra. Niesli ju kňazi, ktorí mali prísť k brehu rieky a postaviť sa do vody.

„Keď tí, čo niesli archu, prišli k Jordánu a kňazi, ktorí niesli archu, vstúpili pri brehu do vody – Jordán totiž po celý čas žatvy preplňoval celé svoje riečisko –, zastavila sa voda tečúca zhora a postavila sa ako hrádza veľmi ďaleko pri meste Adam, ktoré je pri Caretáne. Voda, čo tiekla smerom k Moru Araba – k Soľnému moru – odtiekla a ľud prešiel

riečiskom naproti Jerichu. Vtedy sa kňazi, ktorí niesli archu Hospodinovej zmluvy, pevne postavili na súši uprostred Jordánu a celý Izrael prechádzal po súši, kým všetok ľud neprešiel cez Jordán“ (Joz 3:15-17).

Keď kňazi prišli k brehu a vstúpili do vody, tok vody sa zastavil ako by sa postavila hrádza. Voda tečúca do Mŕtveho mora odtiekla a o malú chvíľu mali suchý priechod. Toto je jeden z najväčších zázrakov, aký máme v Biblii.

Bola jar. Táto krajina mala dve obdobia dažďa: na jar a na jeseň. Jar bola bohatá na dážď a rieka Jordán preplňovala svoje riečisko. Je celkom možné, že ľudia na západnej strane Jordánu mali pocit, že to potrvá niekoľko dní, ba možno týždňov, kým sa Izraeliti dostanú na druhú stranu rieky. Pravdepodobne si nemysleli, že im hrozí bezprostredné nebezpečenstvo. Niektorým sa však možno do mysle zakrádal strach, pretože vedeli, že pred štyridsiatimi rokmi prekročili Červené more.

Kňazi sa postavili doprostred rieky Jordán a držali tam archu, kým všetok ľud neprešiel na druhú stranu. Vyšli naproti Jerichu, ale voda sa postavila ako hrádza až pri meste Adam. Nikdy sa mi nepodarilo zistiť, kde sa to mesto nachádzalo. Aký má význam toto mesto? Je to mesto, z ktorého pochádzame všetci, a to v tom zmysle, že Adam je otcom celej ľudskej rodiny a cez Adama prišla smrť. To, čo sa udialo v rieke Jordán, je obrazom Kristovej smrti a vzkriesenia a Jeho diela na kríži. Nemá to dopad len na súčasnosť o dvetisíc rokov neskôr, ale aj na samotný začiatok, ktorý sa spája s Adamom a ľudstvom. Toto je ten obraz, ktorý vidíme v tomto príbehu.

Archa je jedným z najrýdzejších obrazov Pána Ježiša Krista v Starej zmluve. Počas štyridsiatich rokov putovania na púšti bola v samotnom jadre izraelského tábora. Každý večer, keď prišli do tábora, všetkých dvanásť kmeňov sa utáborilo okolo archy. Bola uprostred nich. Ale teraz, po prvýkrát, archa, ktorá poukazuje na Krista, ide pred nimi a ako prvá vstúpi do rieky Jordán.

Kristus nás predchádza v smrti. Samozrejme, kráča s nami životom – ako prechádzame týmto svetom, je v nás. No predchádza nás v smrti; a keď náš Pán vstúpil do smrti, vstúpil do nej za teba a za mňa.

4. KAPITOLA

Dvanásť pamätných kameňov

Dostávame sa do 4. kapitoly, v ktorej sa píše o stavbe dvoch pamätníkov.

„Keď všetok ľud prešiel cez Jordán, Hospodin povedal Jozuovi: „Vyberte si z ľudu dvanásť mužov, z každého kmeňa po jednom, a prikážte im: „Vezmite si dvanásť kameňov odtiaľto zo stredu Jordánu, kde stáli nohy kňazov, preneste ich a zložte na miesto, kde budete tejto noci spať““ (Joz 4:1-3).

Všetko urobili podľa Božieho príkazu. Jozua chcel takisto postaviť pamätník uprostred rieky.

„Izraeliti urobili, ako im Jozua prikázal: zdvihli dvanásť kameňov sprostred Jordánu, ako Hospodin povedal Jozuovi, podľa počtu dvanástich izraelských kmeňov, priniesli ich na miesto, kde prenocovali, a tam ich uložili. Jozua dal postaviť dvanásť kameňov v Jordáne na mieste, kde stáli nohy kňazov, ktorí niesli archu zmluvy. Sú tam dodnes“ (Joz 4:8-9).

To znamená, že tam boli, keď to Jozua písal.

Z Jordánu vybrali dvanásť kameňov a zložili ich na západnom brehu rieky. Tieto kamene mali Izraelitom pripomínať Božiu obrovskú moc, keď rozdelil vody Jordánu.

Týchto dvanásť kameňov symbolizovalo dvanásť izraelských kmeňov. Ako vieme, Rúbenovci, Gádovci a polovica Menašeho kmeňa sa usadili na východnom brehu Jordánu. Avšak muži z týchto kmeňov pomohli ostatným Izraelitom vojsť a obsadiť Zaslúbenú krajinu za Jordánom. A tak tento nezvyčajný pamätník z dvanástich kameňov im takisto pripomínal jednotu národa.